

В Е Т Е Р А

ЙОМУ уже вісімдесят років. Прожито, як на наш людський вік, чимало. І зараз, перебуваючи на заслуженому відпочинку, не раз згадує своє нелегке життя.

Народився і виріс у далекій від нас Татарській автономній республіці. Як усі юнаки, у жовтні 1939 року був призваний на службу в армію. І ось тут Михайлу Івановичу Преснякову, життя показало, що воно не завжди є до нас добрим, щасливим, як дитинство.

Потрапив в артилерійський полк. Рядовим, звичайно. Бо що може новобранець, без підготовки. Отож військову службу в артилерійських військах розпочав підносником снарядів.

ВІЙНА застала Михайла Івановича в Проскурові, нині місто Хмельницький. В перший день війни їх уже бомбили із літаків і обстрілювали. Розпочався важкий період — відступ. На річці Сіверський Донець молодого солдата поранило. Госпіталь. Після лікування, у лютому 1942 року, пішов на фронт, уже в стрілецький полк.

При наступі перший удар наших військ був під Харковом, потім — Корсунь - Шевченківська операція. Єфрейтор — командир відділення,

**ТІЛЬКИ
НАЙКРАЩОГО**

подарстві Млинівського району, а Катя — медсестра інфекційного відділення нашої районної лікарні. Має шановане подружжя / онуків, 2 правнуки. Значить, життя прожито не даремно.

ПІД ЧАС НАШОЇ розмови Михайло Іванович сказав на моє запитання про те, як в даний час

згодом старший сержант-помкомвзводу, Михайло Іванович продовжував визвольний похід з нашими військами на захід.

Фронтіві дороги пролягли через Ієрнопільщину, Івано-Франківщину, до Карпат. Потім їхню частину перекинули в Польщу. Три дні йшли пішки, долаючи по 90—100 кілометрів на добу. Форсували Віслу. Сандомирський плацдарм. Після нього стояли без проведення будь-яких серйозних операцій до весняного наступу на територію Німеччини.

ФОРСУВАННЯ Одери запам'яталося Михайлу Івановичу тим, що за 30 кілометрів до Берліна його знову було поранено. Лікувався в польовому госпіталі. Тут же його застав день Перемоги у важкій війні.

За бойові дії Михайло Іванович нагороджений орденом Червоної Зірки, орденом Вітчизняної війни I ступеня, має

медалі «За відвагу», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною» та багато ювілейних.

Після госпіталю повернувся у свою військову частину, 13 армію генерала Пухова, яка у свій час визволяла від фашистів Рівненщину. Його частина у цей час базувалася уже в Луцьку. Демобілізувався Михайло Іванович з армії в 1948 році.

ТУТ потрібно зробити короткий відступ. Ще в 1946 році, перебуваючи в армії, Михайло Іванович в місті Луцьку одружився. До речі сказати і те, що недавно Ніна Валер'янівна і Михайло Іванович Преснякови відзначили 50-річний ювілей подружнього життя — золоте весілля. Діти, невістка, зяті, внуки та правнуки щиро вітали їх з цією знаменною в їхньому житті датою, бажали всього найкращого.

Після демобілізації

працював у райцентрі на Волині. Потім його, як бухгалтера, рекомендували на роботу в лісове господарство в Дубровицький район нашої області.

Через деякий час, в 1962 році, перейшов працювати головним бухгалтером в Рокитнівський лісгоспзаг. Тут пропрацював сім років, а останні 15 років, перед виходом на пенсію, був юрисконсультантом на склозаводі.

ЩО ЩЕ МОЖНА сказати про життя ветерана війни і праці Михайла Івановича Преснякова? Мабуть, найголовніше, що є в житті людини. Вони з дружиною, Ніною Валер'янівною, живуть у любові і злагоді, виховали троє дітей.

Син Борис працює в Луцьку головним інженером будівельної організації, дочка Свєта — інженером з техніки безпеки в сільському гос-

підприємстві ветерану:

— Як бачимо, важко стало жити, особливо останніми роками. Ми безсилі, нічого зробити не можемо. Я всю війну провоював з першого дня і до останнього. Годі я навіть і не міг подумати, що коли виживу, то на старості літ доведеться так важко. Але є люди, які живуть набагато гірше за нас. Напрошується такий висновок, що пенсіонери в нашій державі є тягарем, нахлібниками. Але ж ми жили не склавши руки, а воювали, працювали.

ЗВИЧАЙНО, слова справедливі. Але не будемо думати про погане. У душі кожного перемагає віра в те, що колись буде і на нашій вулиці свято.

Зичимо вам, Михайле Івановичу, і вашій дружині Ніні Валер'янівні тільки всього найкращого.

І. ГРИГОРЕНКО,

На знімку: подружжя Преснякових.